

Byens Opkomst, hans opofrende Interesse for Bro-lægningsvæsenet eller det kommunale Vandværk. Det var mangen Gang næppe nok, at den Afdøde blev nævnet ved Graven, og i hvert Fald kun som »denne usle Støvhob« eller »denne Føde for Ormene«, — og jo større og mere anset den Forsamling var, hvortil han talte, jo flere Faner der smeldede i Blæsten omkring Graven, des kortere blev Bønnen, des uslere og foragteligere de Levninger, hvorom man var samlet, saa at Følget regelmæssigt skiltes under en Ophidselse, der mere end én Gang paa lydelig Maade havde givet sig Luft paa selve Kirkegaarden.

De eneste af Byens Folk, der havde deres Gang i Præstegaarden, var et Par smaa, forvoksede Damer fra Byens Jomfrukloster, en bleg Skræddersvend og enkelte andre, saakaldte »vakte« af de Ubemidlede Klasse, som i Pastor Sidenius' Hjem havde fundet en længe savnet Tilflugt i den verdslig-sindede By. Om nogen egentlig Omgang var der dog alene af den Grund ikke Tale, at Fru Sidenius var meget svag og saa godt som altid senge-liggende. Desuden var Pastor Sidenius aldeles ikke anlagt for sædvanlig Selskabelighed. Selv sine Tilhængere holdt han i en vis Afstand fra sig, hvad der dog langt fra formindskede den ærefrygtsfulde Hengivenhed, hvormed disse Folk omfattede ikke alene ham selv, men hans Hustru, hans Børn og hele Hus. Saa hyppigt, som de turde det, søgte